

нея. О колка му бѣше тогда неговая радость. Зелина сѣдеше до робро-то на одного почитаемаго постытника, и имахъ готовъ единъ простъ обѣдъ. Любимъ сосъ радость голема до рамо-то на красна-та овчерска дещеря, и сосъ шеготы-те си изявляваше свое-то велико услаждене, и зелина побуждена отъ кротость-та на голубче-то радваше му ся и она благо-разумно сосъ своя-та рука, го милуваше, и хотя да знаяше че оно не ѣ разумѣва: рече му чи прѣимаше негово-то удоволствіе, и щеше да го обыча до край. Зелино, що направи? рече ней оный Пустыинникъ, изговори това слово. Воистинна овчерско дещеро, рече абіеъ Любимъ (кой воспрія при това челоуѣческой образъ). воистинна красная овчерско дещеро, Конецъ моего наказанія былъ зависвалъ отъ твоего благодаренія да станешъ моя союзница: Ты ми ся обѣща да мя любишь всегда - обяви убо паки мое-то благополучіе, ако ли не да отида да проклинявамъ урисница-та моя-та покровителница, да ми возврати паки образа подъ кого получихъ щастіе да ви угодимъ. Не треба вече да ся бойшь отъ нищо, рече Бѣла орис., (коя остави образа на Пустыинника, подъ